

ULTIMA ESPERANZA BOOKS

Björn Persson
TIDEN LÄKER
ALLA SÅR

En kriminalroman

ISBN: 978-91-88263-45-2
© Björn Persson 2018
Storjordenvägen 68
864 31 Matfors

Text och idé: Björn Persson

Foto på omslagets framsida: Jolleman (Wikimedia Commons)

Alla händelser, personer och platser som förekommer i boken är påhittade. Alla eventuella likheter med verkliga personer eller händelser är om de förekommer en ren slump

Utgiven av Ultima Esperanza Books
www.ultimaesperanzabooks.se

Livet ska levas här och nu

1

I ngen uppmärksammade tillräckligt snabbt den röda ljusstråle som sakta vandrade över de människor som gick på rad längs med pappersmaskinerna. Den kostymklädda processionen leddes genom maskinsalen av fabrikschefen och styrelseordföranden. Klädseln tydde på att de flesta i samlingen hörde hemma i det övre samhällsskiktet. De var styrelseproffs eller aktieägare som nu oroligt var på plats för att titta till sina investeringar.

De som stack ut bland de många männen i kostymer var den kvinnliga fabrikschefen och den ljushåriga kvinnan som gick bredvid henne främst i ledet. De två kvinnorna var inbegripna i ett försök till samtal som försvårades av ljudet från pappersmaskinerna och det gestikulerades en hel del mellan de två kvinnorna när de försökte göra sig förstådda genom bullret.

De små hörsnäckorna som vanligtvis användes av besökare hade avböjts av de flesta, så guiden, en av processoperatörerna som kallats in på sin ledighet för att berätta i vardagliga ordalag om hur papperet tillverkades, hade det inte lätt att förklara vad som hände när knappt någon hade hörlurar. Turen genom fabriken var nog ändå mest ett spel för gallerierna, misstänkte han.

Pappersbruket hade gått dåligt, för att inte säga uselt. Nyligen hade man slagit igen en av de ursprungliga fyra maskinerna, och det pratades om att lägga ner ännu en, och ända sedan skogsbolaget som ägde bruket delat på sig i två bolag, hade de flesta av arbetarna bara gått och väntat på nådastöten. Även om ingen sa det rakt ut, så ansåg de flesta att det bara var en tidsfråga innan något drastiskt skulle ske.

Helt klart var det ett illavarslande besök, tänkte guiden som gick en aning snett framför gruppen och surade lite för sig själv.

Han tittade ner på det nysvabbade fabriksgolvet, som ursprungligen varit lackat i en gulaktigfärg, men som var synbart slitet.

Som om det spelade någon roll hur välstädat det var, tänkte han bittert.

Han hade för länge sedan gett upp hoppet.

Guiden tyckte att fabriken körts i botten under flera år. Usla beslut och alltför många ponduslösa ja-sägande chefer i varje led, hade försatt fabriken och dess högsta ledning i en sorts vanföreställning om att allt var frid och fröjd. Medan de flesta av arbetarna på golvet var missnöjda över hur allt sköttes men kämpade på i någon sorts motvind som de hänförde till det svaga ledarskapet. Arbetsglädjen saknades hos många av hans arbetskamrater och alla rationaliseringar inom produktionen hade tvingat dem att öka arbetsmängden betydligt. Och det utan några förbättringar som gjorde det lättare att arbeta, snarare tvärtom.

Mer och mer skulle göras av allt färre.

Helt vansinnigt och inte konstigt att en skenande ökning av sjuk-skrivningar hade kommit som ett brev på posten, då arbetsstyrkan, som hade en medelålder på nästan femtio år, nu började bli allt mer sliten samtidigt som krav och arbetsbelastning blev högre. Inte blev det bättre av att de som klagade fick höra att de kunde väl söka något annat om de inte trivdes.

Nu gick många till jobbet utan den känsla av samhörighet som de flesta känt bara några år tidigare. Och flera av dem bara för att man inte hade särskilt många andra alternativ för sin försörjning.

Guiden hade märkt att en känsla av hopplöshet spridit sig bland de anställda längst ner i näringskedjan.

Han tänkte tillbaka på när han började på fabriken för trettioåret sedan, då de nästan suttit i knäna på varandra i manöverrummen eftersom det var brist på stolar. Medan man nu fick vara glad om man såg någon att prata med under ett helt arbetspass, om man hade någon tid över.

Att det skulle bli på det här sättet, det borde väl vilken idiot som helst fatta?

Men tydligen inte.

Guiden muttrade, och såg att de få bland de kostymklädda som hade hörlurar på sig, plötsligt tittade underligt på honom. Helvete, hade han tänkt högt?

Fan också.

Guiden hade varit försunken i sina egna tankar och vaksamheten var inte den bästa. Hade han varit lite mer uppmärksam på nutiden i stället för att glömma sig tillbaka till svunna dagar som aldrig skulle återkomma, hade han kanske upptäckt den röda strålen från lasersiktet snabbare än någon annan. Och kanske även fått en skymt av gärningsmannen.

Nu upptäckte han ingenting förrän en kaskad av blod och hjärnsubstans skvätte ner honom.

I efterhand hade ett av vittnena som uppmärksammat det röda ljuset, sagt att han trott att det rörde sig om ett varningsljus från en av de stora lyfttraverserna, de som operatörerna använde för att flytta undan de stora rullarna ur pappersmaskinen och som arbetarna kallade "tambourer"

Ingen hade hört skottet.

Vilket inte var så konstigt bland bullret som åstadkoms av de stora tunga pappersmaskinerna, vars nästan rytmiska mullrande kvävde allt annat ljud.

Den blonda kvinnan hann knappt reagera.

Hon förde handen mot huvudet, som för att stryka bort lite hår från ansiktet just som den röda ljustrålen stannade på hennes hand och hon liksom frös till.

En kort sekund senare kastades hennes huvud baklänges av kraften i kulan som prickade henne mitt mellan de välplockade ögonbrynen.

Hon var helt chanslös.

Det var en ren avrättning.

Den blonda pagefrisyren försvann i ett rött töcken av blod- och hjärnsubstans från utgångskratern i hennes bakhuvud, som stänkte ner nästan hela armadan av män, som gick närmast bakom henne, varav de flesta tillhörde ledningen för skogsbolaget.

Och även om de här männen inte hade samma inställning som den blonda kvinnan till företagande och företagsekonomi, så var det ingen av dem som direkt önskade livet ur henne för den sakens skull.

I alla fall inte på detta handgripliga sätt, med dem själva placerade på första parkett.

De oförberedda livvakterna verkade i det närmaste handlingsförlamade när kvinnan for i backen.

Därefter agerade de som de fått lära sig när de väl förstod vad som hade hänt.

Om än en aning sent kunde man kanske tycka.

Landets ekonomiminister var redan bortom all räddning.

Hon var död redan när hon slog i cementgolvet.

Två av livvakterna gick snabbt ner på knä och intog skyddsställning samtidigt som de spanade efter gärningsmannens tillhåll, medan en av de andra tog hand om den skjutna kvinnan, trots att de snart insåg att inget fanns att göra för henne.

Den fjärde och sista livvakten av de som varit med inne i fabriken, skrek vildsint i en walkie-talkie samtidigt som han knästående spanande runt i fabrikslokalen.

Under sig hade han klämt fast den kvinnliga fabrikschefen, som nu ryckte febrilt i hans byxben för att komma loss.

Koncernledningens kostymklädda herrar verkade inte riktigt förstå vad som just hänt och stod villrådigt kvar mitt i skottfältet med blod och hjärnsubstans rinnande från sina kläder.

De påminde om en skock får som inte riktigt visste var de skulle ta vägen när de inte hade någon herde som visade dem vägen.

Guiden hade frusit fast och stod blick stilla med utbredda armar som en Jesusgestalt, medan ekonomiministerns blod droppade från hans ansikte som visade upp en minst sagt förvånad min.

Prickskytten i sin tur, var redan på väg därifrån.

2

30 år tidigare.

Kvinnan som var i övre medelåldern rättade till tepåsen som hamnat på tvären i porslinskoppen och betraktade frukostbrickan framför sig.

Där låg två omsorgsfullt bredda ostmackor med skivad gurka. Hon hade skurit bort skalet eftersom hon läst någonstans att gurkskal kunde ge problem med gallan.

Nu var ju sonen bara 18 år och det var väl knappast troligt att hans galla skulle få problem av lite gurkskal, men kvinnan hade fått sonen sent i livet, och var en aning överbeskyddande.

Inte bara en aning enligt maken, en grovlemmad och burdus karl som ibland skakade på huvudet i lönnedom över kvinnans omsorger om sonen.

Pojken var helt klart bortklemad, var hans åsikt, även om han aldrig skulle komma på tanken att säga något till hustrun.

Mannen hade själv växt upp utan liknande omsorg och även om han inte missunnade sonen moderns välvilja, så trodde han inte att pojken skulle klara sig speciellt bra ute i verkligheten, den dag de inte längre fanns där för att ta hand om honom, om han inte härdades lite.

Livet var tufft för de allra flesta.

Om det inte varit så ofattbart, hade han kunnat svära på att någon annan var far till grabben, för sonen var inte det minsta lik honom, vare sig till utseende eller till sättet.

Men med tanken på hur grabben blivit omhuldad från födseln och fram till nuet, så var det kanske inte så konstigt att sonen knappt kunde ta ett eget initiativ.

Mannen som satt och betraktade hustruns förberedelser, lät blicken glida över till det senaste skolfotot, som modern låtit rama in och placerat på en bänk i köket.

Sonen var mager, han såg ut nästan som en tandpetare, med runda glasögon och ett lite förvånat utseende.

Det lockiga gulaktiga håret gjorde att han såg ut som en använd tops, en sån där pinne man petade öronen med tyckte han.

Pojken såg bortkommen ut på fotografiet och betydligt yngre ut än sina 18 år.

Mannen tyckte att det var skönt att pojken äntligen började visa lite intresse för världen utanför. Kvällen innan hade sonen gett sig in till centrum för att gå på en rockkonsert. Vilket inte varit så vanligt förekommande tidigare.

För att inte säga aldrig.

Efter att de lämnat huset de tidigare bott i, och flyttat in till en lägenhet centralt i staden när sonen börjat på gymnasium, hade pojken livat upp sig lite, tyckte han.

Han hade fått andra intressen än att pilla med sin frimärkssamling.

Medan den överbeskyddade modern var orolig över sonens nyvunna intresse för musik och uteliv, hade fadern tyckt att det var ett första tecken på att sonen trots allt var normal.

Han hade varit lite orolig innan.

Men nu var han ändå nöjd över att sonen tagit de första stegen till vad han ansåg vara ett verkligt liv med vanliga intressen.

Även om han misstänkte att pojken var lagd åt andra hållet, så var det bra att han började gå på lokal.

Han hoppades dock att sonen skulle kunna få ett vettigare förhållande till alkohol än han själv haft vid motsvarande ålder.

Nu trodde han väl inte att sonen skulle bli drängfull första gången han gick ut på egen hand, och även om det hände så var det inget mer med det. Det var hur som helst inte sunt för en 18-åring att sitta inne på sitt pojkrum och vänta in ålderdomen, hade han tänkt.

Man måste pröva på att leva lite också

De hade inte hört när sonen kom hem under natten så det hade nog gått städat till.

Frun hade tänkt sitta uppe och vänta på honom, men maken hade övertygat henne om att det skulle verka som om de inte litade på pojken. Kvinnan hade ändå först varit ovillig att gå och lägga sig, men efter att hon tagit sin vanliga insomningstablett så snarkade hon fridfullt bredvid honom efter en stund.

Själv hade mannen konstigt nog haft svårt att somna. Han behövde inga sömntabletter. Men den här kvällen hade han legat länge och funderat.

Han hade tänkt på sin egen ungdom som varit kantad av fylla och slagsmål. Hur han många gånger genom åren känt sig utslagen och färdig med tillvaron.

En gång i tiden hade han dansat på gränsen till avgrunden, men som en gammal boxare hade han kämpat sig upp på nio, och livet hade vänt till det bättre för honom.

Han trodde aldrig att han skulle få det så bra som han hade det nu.

Lyckan av att ha en familj.

En mening i tillvaron.

Den hade kommit till honom sent i livet.

Han hade blivit far vid 42 års ålder.

Frun hade varit nästan fem år yngre.

De var ett omaka par.

Han en grovkornig, halvt missanpassad, rödbrusig fabriksarbetare och hon en finlemmad tystlåten bleksiktig kvinna, som kände sig vilsen i tillvaron efter ett liv i skymundan av mer färgstarka kollegor på en mindre statlig verksamhet.

Hon var i en period av livet då hon kände att tiden var på väg att rinna ifrån henne.

Det verkade som om alla kollegor både gifte sig, fick barn och skilde sig i en allt snabbare takt, medan hon själv trampade på i samma hjulspår utan som hon tyckte, finna någon mening i tillvaron.

Det hade hon sagt till honom då de bestämde sig för att gifta sig redan efter bara några månaders bekantskap.

De hade träffats av en slump på en bussresa för turister. Båda barnlösa och ensamma.

Och som genom Guds försyn fick de en kort tid efteråt en son.

Albin.

Mannen hade till slut somnat även han.

Nu var det söndagsmorgon och hustruns frukostförberedelser var i det närmaste klara. Vårsolen hade lyst klart genom köksfönstret som vette mot innergården sedan tidigt. Hon hade varit rastlös hela morgonen, men nu kunde hon inte hålla sig längre.

Hon tog brickan och stegade iväg genom lägenheten mot sonens rum, medan mannen förde sin tredje kopp kaffe till munnen.

Det plötsliga skriket fick mannen att tappa kaffekoppen i knäna och ett ögonblick senare spred sig en brännande smärta i underlivet av den

heta drycken som breddade ut sig i formen av en stor mörk fläck mellan ljumskarna på honom. Han kvävde en svordom, ignorerade smärtan och tog sig upp och hastade iväg i riktning mot skriet som kom från sonens rum.

Han bävade för anledningen till att hustrun skrikte som om kniven stött i henne, men kände ingen direkt oro förrän han hörde hustruns röst.

”Han är inte här! Albin är borta!”

Hustruns röst var så full av panik att han genast blev oväntat orolig även han.

I värsta fall hade han förväntat sig att se sonen ligga nedspydd eller illa åtgången på annat sätt.

I bakhuvudet hade han snuddat vid tanken på att pojken kanske fått stryk för att någon räknat ut att han var fikus.

Mannen kastade en snabb blick mot tamburmajoren i hallen och såg inte någon av de klädesplagg sonen haft på sig när han lämnade hemmet kvällen innan.

Han kände en typ av rädsla han aldrig någonsin känt tidigare sprida sig inombords.

Det kändes som om bröstet skulle sprängas.

Om det varit en vanlig yngling hade han inte blivit orolig.

Men deras Albin var ingen vanlig ung man.

Han famlade efter telefonen som stod på en liten byrå.

Fingrarna skakade när han slog larmnumret 90 000 och begärde polisen.

3

Kriminalinspektör Stig Elofsson rätade upp sin även i vanliga fall krumma lekamen och sträckte med en gäspning armarna ovanför huvudet.

Han lät läsglasögonen, som hängde runt halsen i ett ”senilsnöre” falla ner på bröstet, medan han kraftrade sig lite tankspritt på det kala huvudet, där endast en liten ostyrig tuss med hår längst fram i pannan böljade fram och tillbaka när handen rörde sig längst flinten.

Elofsson var precis 63 år fyllda och nu på gränsen till den en gång i tiden så väldigt efterlängtrade pensionen.

När han nu närmade sig målsnöret kändes det inte lika lockande längre.

”Stickan” som han kallades av kollegorna, hade inga speciella intressen som han kunde ägna sig åt när den nära förestående pensionärstillvaron skulle ta sin början.

För bra precis två år sedan var han oerhört nära att ta den förtidspension som han erbjöds efter att ha blivit skjuten i bröstet av en albansk gangster och då bara varit en hårsman från döden.

I takt med tillfrisknandet hade han övervägt erbjudandet, men slutligen ändå tackat nej till förtidspension.

Han kunde inget annat än att vara polis.

Att börja mata duvor i parken redan nu var inget han såg fram emot. Speciellt inte om han skulle uppnå samma aktningvärda ålder som sin far, som fortfarande var igång och levde på egen hand vid 93 års ålder.

Det skulle bli många möjliga limpor att bryta isär och kasta ut till fåglarna det.

Den slitne kriminalinspektören funderade över tidens gång.

Trettio år är en lång tid!

Han tittade ner på den gamla utredningsmappen och utdragen som han just läst igenom.

Det var mer än trettio år sedan den då 18-årige Albin Moström försvann för att aldrig återfinnas.

Elofsson hade de senaste två åren arbetat som utredare på en egen avdelning. Det var väl kanske väl mycket att kalla det för ”egen avdelning” då han var den ende polisen som arbetade med länets så kallade Cold Cases – gamla brott som aldrig fått någon upplösning och där spåren sedan länge kallnat.

Efter att preskriptionstiden för flera grova brott avskaffats, fanns det ett visst behov av en sådan här avdelning. Och även om de här Cold Case-poliserna knappast skulle lösa brotten så skulle myndigheten i alla fall gesken av att de inte gav upp.

Det var oerhört många anhöriga som aldrig fått några svar och många gärningsmän som kommit undan rättvisan.

Om han inte vetat om detta förut, så hade Elofsson upptäckt det under den tid han rotat i gamla arkivkartonger.

Knappt en tiondel av materialet var digitaliserat, så det handlade oftast om att läsa och anteckna det han hittade i gamla dammiga brungula mappar som han själv fick hämta i förrådet. Eller minst lika ofta beställa hem materialet från länsarkivet i grannstaden.

När Elofsson vägrat att gå i förtidspension hade länspolismästaren, som av någon anledning aldrig gillat att ha den slitne kriminalinspektören ute i fält, tagit chansen att bli av med två problem på ett snabbt och smidigt sätt.

Han hade uppfunnit en helt ny avdelning inom länskriminalen.

Efter en klapp på axeln från Rikspolischefen för initiativet med en lokal Cold Case-grupp fick länspolismästaren loss tillräckligt med pengar ur budgeten för att kunna plocka bort Stig Elofsson från stadens ordinarie kriminalavdelning och gömma undan honom sittande med kalla fall.

Länspolismästaren, som gillade publicitet och offentligt beröm mer än något annat, kände sig nöjd med initiativet även om det blivit sisådär med uppföljning av verksamheten.

Han verkade ändå mest nöjd med att ha lyckats stuva undan Elofsson i ett mörkt hörn.

Under de två år som gått sedan Stig Elofsson blivit undanstoppad med de kallnade morden och försvinnandena, hade den gamle kriminalaren gått igenom mängder med ofullständiga utredningar, utan att komma närmare en lösning i något av fallen.

Vilket bara det varit en sensation om han hade gjort.

Det var ett tröstlöst grävande som skulle kunna knäcka de flesta.

Kriminalinspektör Stig Elofsson misströstade dock inte.

Det var ett fritt jobb och han kom och gick som han ville. Bara tidrapporterna innehöll de stipulerade timmarna, så var det aldrig någon som sa något.

Han satt hellre och läste in sig på gamla brott, än att ha blivit sittande med rapporter om försvunna cyklar och andra bagatellbrott eller – vilket Gud må förbjuda – bli placerad som vakthavande i receptionen.

Han ryste till, med tanke på allt löst folk som sprang in och ut ur stadens polisstation.

Bakom den disken ville han inte hamna.

De glömda brotten som han nu var satt att fritt kolla igenom hade sin bisarra tjuvning. Utredningarna var, mildt uttryckt, utförda med varierande skicklighet och engagemang. Marginalanteckningarna, från de eller den som skött utredningarna var roande ibland men gav i lika hög grad en sur eftersmak.

Men de gav alltid liv åt historierna.

Det var dock oroande ofta som de enkla lösningarna förordats.

Elofsson hade svårt att förlika sig vid att utredarna hela tiden verkade binda sig vid ett enda spår eller uppslag och sedan följde det slaviskt tills det spåret kallnat. För att därefter ge upp när de inte kom längre på den inslagna vägen.

En del av namnen på utredarna kom han ihåg ifrån när han började som polis i staden, men en del av de andra hade han inte ens hört talas om.

Det som genomgående störde Elofsson var bristen på ett öppet sinnelag hos många, för att inte säga de flesta av utredarna.

I alla fall verkade det så på anteckningarna och de handskrivna kommentarer som ibland låg med bland de torftigt nedtecknade rapporterna.

Det var många gånger han frågade sig varför de inte följt upp olika vittnesmål bättre.

Men det var väl nu som då.

Brist på personal och nya brott som väntade.

Det var i alla fall vad man oftast skyllde det dåligt utförda polisarbetet på.

Stig Elofsson hade dock sin egen åsikt om anledningen.

”Lata jävlar”, muttrade han.

Ofta hade Elofsson ändå hittat någon ny infallsvinkel som han tyckte var värd att kolla upp. Han hade försökt förhöra människor som alltför ofta sedan länge glömt vad som hänt, och som i de flesta fall sedan länge

gått vidare i livet, många med en aldrig försvinnande smärta inombords. Många av de han sökt levde inte ens längre.

Lika ofta som han fann nya sätt att angripa frågorna på, lika ofta slutade det i en återvändsgränd.

De allra flesta som förekom i Cold Case-utredningarna var som sagt allt för ofta reda döda, eller så pass gamla, att minnena förvanskats eller så fanns de inte ens några fragment av minnesbilder kvar hos vittnena.

De svar han oftast fick på sina frågor när han väl fann något eventuellt vittne vid liv var:

”Det minns jag inte. Det är så länge sedan.”

Det var oftast så att det enda han hade att gå på var de anteckningar som andra polismän redan gjort. Och som de dessutom redan utrett och avfärdat.

Under sådana premisser var det inte särskilt lätt att komma någon vart.

Det sved extra mycket i Stig Elofssons polishjärta att utredningarna ofta var fullständigt urusla. Skandalöst dåliga och ofullständiga arbetsinsatser sken igenom i de slitna mapparna han bläddrat igenom. Det var så att han skämdes mer än någonsin över sin yrkeskår när han gick igenom en del av utredningarna.

Han önskade att han själv kunnat vara där och prata med människorna som dök upp i vittnesmålen.

Nu var det för sent.

Nu återstod oftast bara gissningar.

Och såna kom man inte särskilt långt med så här flera decennier senare.

Elofsson suckade djupt medan han återigen öppnade mappen innehållande uppgifterna om den försvunne Albin Moström.

Fotot såg ut att vara ett sådant där skolfoto som var populära på den tiden det begav sig, men som mer eller mindre upphört i den nuvarande dataåldern då snåla föräldrar tog hem foton för påseende, scannade av dem i sin hemdator och skickade tillbaka originalen till fotograferna, som maktlösa bara kunde se ännu en inkomstkälla förtvina i en allt snabbare takt, till dess att det inte längre lönade sig att åka ut och fota på skolorna.

Stig Elofsson hade alltid betalat för sina barns skolfoton.

Det hade tydligen inte hjälpt.

Det var länge sedan han såg ett klassiskt skolfoto.

För sju, åtta år sedan hade han fått ett foto på ett av barnbarnen i julklapp.

Det var väl det senaste skolfoto han sett.

Elofsson hakade läsglasögonen på näsan igen och studerade fotot på Albin Moström närmare.

Albin Moström hade varit en alldaglig pojke, med ljust lockigt hår. Man kunde se antydningarna till utläkta ungdomsfinnar i det bleka ansiktet, samt den nästan skygga blicken som skymtade bakom de runda glasögonen. Ögonen såg ut att ha varit brunaktiga, han fick kolla upp det senare i mappen, tänkte han.

”Ja du grabben. Undrar just vad som hände med dig?” sa han eftertänksamt för sig själv.

Han avbröts plötsligt av en välbekant hes röst:

”Men nu jävlar tror jag du varit inlåst i den här skrubben för länge, om du börjat snacka med dig själv!”

Kriminalinspektör Bo Nilssons skrockande lät som om någon kört ner en stör i halsen på honom, och ljudet fått svårt att ta sig genom den tilltäppta luftstrupen. Det lät som om han höll på att kväva sig när han sa något.

Med bara drygt tio år kvar till pensionen var den korrekt klädd och prydliga Nilsson fortfarande kriminalinspektör.

Trots att han hade de erforderade kurserna och den utbildning som behövdes för att bli kommissarie, stod han och stampade på samma nivå i karriären som han gjort de senaste tio åren. Anledningen till detta kunde till stor del tillskrivas det faktum att Bo Nilsson alltid sa vad han tyckte och tänkte.

Och det var väl inte alltid rätt väg att gå om man ville bli befordrad.

I likhet med Stig Elofsson låg inte heller Nilsson speciellt bra till hos länspolismästaren som hade svårt för Nilssons burdusa och rättframma sätt.

Nilsson missade heller aldrig tillfället att på ett spydigt men förtäckt sätt reta länspolismästaren och ifrågasätta dennes omdöme då och då.

Favoritämnet för tillfället var om kompetensen att utse chefer verkligen fanns hos polisledningen. Och speciellt trivdes Nilsson om han lyckades föra in samtalet på den förra chefen på kriminalavdelningen, den totalt misslyckade Ellen Lind.

Trots att två år gått sedan Lind försvann med svansen mellan benen tillbaka upp till Norrbotten, tog Nilsson alltid chansen att ge länspolismästaren en pik för att han var den som tagit in fröken Lind som chef.

Under normala omständigheter och på en annan arbetsplats hade Nilsson ganska säkert blivit förflyttad eller fått sparken, men då det var brist på dugliga kriminalare så fick han vara kvar trots sin brist på respekt för överordnade.

En annan sak som talade än mer till hans fördel, var att kvinnan Bo Nilsson bodde tillsammans med, och som var mor till hans enda barn, den smarta och vackra Anabel Juantorena, sedan några månader tillbaka var ny chef över kriminalavdelningen.

Anabel och Nilsson hade en tvåårig dotter tillsammans och Bo Nilsson misströstade inte över situationen som just nu rädde.

Den mörka skönheten och den nära tjuugo år äldre Bo Nilsson hade varit ett par i tre år och Anabels löneförhöjning innebar att han själv inte behövde tjäna speciellt mycket mer för att de med lätthet skulle klara av att försörja sin lilla familj.

Dessutom hade han fått vara föräldraledig.

Bo Nilsson var ingen direkt arbetsnarkoman, utan snarare tvärt om. Han älskade att göra ingenting och vara ledig.

Polismannen med den sträva rösten var troligtvis den lataste polisen på hela stationen när det kom till rutinarbete. När det hände allvarligare grejer, då vaknade han dock alltid till liv och nästan chockade kollegorna med sina arbetsinsatser.

Föräldraledigheten kom som en skänk från ovan och var något han längtade tillbaka till i princip varje dag. Arbete var som sagt mer ett nödvändigt ont för Nilsson än en källa till glädje.

Dottern däremot var hans ögonsten och hon hade lyft hans sinnelag ett par grader efter att hon föddes. Den tidigare så buttre och tväre kriminalaren var inte lika grinig och tvär längre. Han slingrade sig fortfarande undan all övertid om han kunde, och gjorde fortfarande inte speciellt mycket mer arbete än vad som var på gränsen till acceptabelt, men han var för det mesta betydligt gladare än tidigare.

”Jaha, vad sysslar du med annars då, förutom att snacka med dig själv”, flinade Nilsson och tog ett par steg in i det lilla rummet och böjde sig fram över Elofssons skrivbord och snappade åt sig fotot som den äldre polismannen höll i handen.

”Aha, du håller på med Albin!” konstaterade han med igenkännande röst.

Stig Elofsson lyfte frågande blicken mot Nilsson.

”Bekant till dig?”

Bo Nilsson ryckte på axlarna.

”Nä, men det där fotot har ju varit i tidningarna rätt ofta, även om det var ett tag sedan senast”, sa han.

”Ska du med på en fika?” fortsatte han oberört och lät fotot singla ner på skrivbordet igen.

Bo Nilsson släppte tankarna på Albin Moström lika lättvindigt som fotot landade på bordskivan.

Stig Elofsson lät blicken vila en kort stund på fotot och Albin Moströms skygga blick, innan han nickade åt Nilsson att han tänkte följa med.

Stig Elofsson hade dock fortfarande tankarna på den försvunne pojken med sig när de gick för att dricka sitt kaffe.

4

Mannen som satt på parkbänken var vardagligt men propert klädd och smälte in i omgivningen så att det nästan var som om han inte ens satt där.

Han hade längtat efter våren som äntligen kommit för att stanna. Även om krispigheten i morgonkylan påminde om den svunna vintern, så talade den högt stående solen om att det snart var dags för annat än vinterkyla.

Mannen som aningen stressat lyssnade av en mobiltelefon, hade annars ett alldagligt utseende och ett ansikte som inte många skulle ha kommit ihåg att beskriva om de inte var politiskt intresserade, och på så sätt känt igen honom från mediernas bevakning av stadens kommunpolitiker.

Leander Nordh var trots sitt säregna och ålderdomliga namn inte äldre än 47 år och såg inte en dag äldre ut än maximalt 35, och han såg i det närmaste fortfarande ut som han gjort när han gick ur gymnasiet. Men just nu hade han ett bekymrat uttryck i ansiktet som fick honom att nästan se ut som sin verkliga ålder.

Han hade annars en lite barnslig och naiv uppsyn, som fått många av hans politiska motståndare att göra misstaget att ta honom för någon som man lätt kunde göra som man ville med och köra över.

De hade blivit varse att Leander Nordh gjorde man inte som man ville med.

I alla fall inte numera.

Och definitivt inte inom politiken.

Han var en hårdad kommunpolitiker som visste var man skulle sätta in tumskruvarna om det hettade till i debatterna, även om han privat var mer tillbakadragen och timid av sig.

Leander hade varit aktiv sedan ungdomsåren då han gick med i SSU – Socialdemokraternas ungdomsförbund.

Han hade gått med på föräldrarnas initiativ. De tyckte att han skulle försöka skaffa sig några kompisar.

Det tyckte inte han.

Han var nöjd som det var.

Han gillade att vara ensam.

Ändå hade han gått med. Han brukade göra som han blev tillsagd.

Till en början var han inte särskilt politiskt medveten.

Nordh hade som barn och i yngre skolåldern varit lite av en ensamvarg, och bäst trivts i sitt eget sällskap, även om han hade vänner och skolkamrater som han umgicks med.

Han var aldrig mobbad eller så, men han var alltid den i gänget som man lade minst märke till, och det uppmärksammades sällan om han var frånvarande någon gång.

Det var något han gärna använde sig av, och han försvann då och då långa stunder utan att någon saknade honom. Han var så pass anonym att lärarna i högstadiet ibland glömde bort att pricka av honom när de hade upprop.

Möjligen för att namnet "Nordh" hamnade mitt i vecket när man vek ihop klasslistan och att han på så sätt försvann eller inte tog någon plats.

Det hade aldrig gjort honom något att vara ensam.

Men för att göra sina föräldrar till lags hade han ändå gått med i SSU för att sysselsätta sig på fritiden.

Efter ungdomsåren inom "sossarna" hade han fortsatt i partiet och nu i mogen ålder hade han avancerat till posten som kommunalråd, vilket inte var illa pinkat av en människa som större delen av livet traskat på en osynlig stig, och fortfarande – trots ett liv inför offentlighetens ögon – hade en förmåga att försvinna i tomma intet utan att någon ens märkte att han var borta.

Men "underliga äro livets och Herrens vägar" som en troende möjligen skulle ha sagt.

Alltså var Leander Nordh helt plötsligt kommunalråd utan att han själv egentligen siktat högt inom politiken.

Leander Nordh var sällan svarslös och hade ofta koll på tillvaron.

Ändå var det ofta han tyckte att han hamnat lite för högt på karriärstegen. Och fick ta tag i saker han egentligen inte visste hur han skulle hantera.

När han vek ihop telefonen kände sig Nordh mer än osäker på vad som förväntades av honom.

Vad i hela friden skulle han göra nu?

Det här var något kommunen inte hade en handlingsplan för.

I alla fall ingen handlingsplan som han kände till.

Telefonsamtalet han just fått innebar en smärre chock.

Inte bara för honom utan för att det skulle bli en chock för hela Sverige, för att inte tala om socialdemokratin.

Leander Nordhs tankar gick till de forna partikollegor Olof Palme och Anna Lindh.

Det verkade som om hans parti hade monopol på att bli mördade när det skulle dödas politiker i det här landet.

Han kunde inte begripa att någon precis mördat Sveriges ekonomi-minister.

Och det precis när hon var på studiebesök i just hans stad.

Skjuten inne på en stängselomgärdad fabrik.

Tragiskt och ofattbart.

Men våldet hade eskalerat oerhört de senaste åren i landet som tidigare varit känt som världens tryggaste.

Plötsligt slog det honom att han inte varit där.

På fabriken.

Hur i helvetet skulle han kunna förklara bort detta faktum?

Det var tänkt att han skulle följa med, men han hade sett det där pappersbruket till leda genom årens alla meningslösa besök.

Han hade på sedvanligt maner lyckats försvinna utan att någon reagerade när de övriga gav sig av mot fabriken efter lunchen.

Leander Nordh reste sig från parkbänken och stirrade tomt mot det sprudlande vattnet i den fontänen som stått på ett av stadens mindre torg sedan urminnes tider.

Sakta började han med mödosamma, motvilliga steg vandrigen upp mot kommunhuset.

Det var väl lika bra att ta tjuren vid hornen direkt tänkte han.

Något skulle han väl komma på.

Det gjorde han alltid.

5

Michael Bäll hade känt sig underligt upplyft den här morgonen. Han hade dagskift och det var inte alltid han cyklade in på arbetsplatsen med samma förväntan som han gjort den här dagen.

Eftersom han både var lat, och även lite snål, så hade han för en tid sedan köpt en eldriven cykel, som tog honom till och från jobbet från bostaden i Rötmon utan att han just behövde trampa någonting själv.

Det var också betydligt närmare till jobbet nu, eftersom han sedan en tid tillbaka kunde ta vägen över den två kilometer långa bro, som gick tvärs igenom bukten istället för att åka rundturen genom stadens utkanter, som han fått göra förr i tiden då han haft tillgång till bil. För ett par år sedan hade han ofrivilligt tvingats lämna ifrån sig den gamla Volvo, han på eget initiativ ärvt efter det att ägaren till bilen, hans gamle arbetskamrat Helmer Quist försvunnit utan att någonsin dyka upp igen.

Med elcykeln tog det Bäll knappa tio minuter att ta sig från hemmet i Rötmon till pappersbruket på andra sidan bukten.

Även om han var nöjd över att ta sig till jobbet snabbt och smärtfritt, så hatade han förekomsten av bron.

Vilket ändå inte hindrade honom att åka över den!

Principer var inte en särskild viktig del av Michael Bälls personlighet.

Bron hade trots sina få år på nacken krävt ständiga reparationer och förbättringar och hade varit avstängd vissa perioder. Reparationer och underhåll som ständigt dryftats på tidningarnas insändarsidor ända sedan den dagen bron togs i drift

Det var en gigantisk misräkning för i princip alla i kommunen, då man trots förhandlingar och löfte om fri passage för stadsborna, ändå tvingades betala för överfarten till trafikverket.

De fordon som hade registreringsskyltar vill säga.

Michael Bäll gav rutinmässigt fingret åt registreringskamerorna varje gång han passerade på sin nya elcykel.

”Jävla utsugare” brukade han väsa mellan tänderna, medan han hänflinade mot kameran.

Idag hade han glömt att sträcka upp långfingret när han susade förbi. Han var allt för förväntansfull och exalterad över vad dagen hade att erbjuda.

Michael Bäll tyckte illa om mycket och många.

Och just idag skulle en av de personer han tyckte sämst om i landet komma till hans arbetsplats.

Sveriges nya ekonomiminister skulle besöka fabriken där han jobbade.

Det hade varit politiker på fabriken tidigare.

Till och med kungen hade varit där.

Den gången var dock Bäll sjukskriven. Och det var lika bra det.

Han gav inte mycket för kungahuset.

Heller.

Med den här kvinnan var det dock annorlunda.

Kungen hade ingen makt, och var ju en i sammanhanget obetydlig galjonsfigur. För Michael Bäll var kungen helt oväsentlig.

Bara en jäkla kvinnokarl och festprisse.

Kungen hade Bäll läst om i de skvallertidningar som med jämna och ojämna mellanrum dök upp i fikarummen på jobbet, utan att någon erkände att de köpte dem.

Michael Bäll hade sin åsikt om landets konung klar:

”För Sverige i tiden – Jo pyttisan, den jävla fjanten”, muttrade han spydigt varje gång kungen kom på tal.

Varken Hans Majestät Konungen av Sveriges valspråk eller kungen själv för den delen, imponerade på Michael Bäll.

Möjligen då att han haft förmågan att dra maximal nytta av att vara född med en guldsked i munnen, hade Bäll tänkt lite avundsjukt.

Den nya ekonomiministern hade också hon mycket makt att påverka. Och den makten, hade hon enligt Michael Bälls sätt att se på saken, missbrukat å det grövsta. Inte nog med att politikerna hittade på en massa nya ministerposter för att så många som möjligt av dem skulle kunna tjäna grova pengar på det arbete som han och andra skattebetalare drog in.

Det borde väl för fan ha räckt med en kvinnlig finansminister. Att ha en ekonomiminister också måste ju vara rena vansinnet.

Han hade haft sina diskussioner med arbetskamraterna i packsalen om alla pålagor och påhitt som den nya ministern skulle komma att hitta på. Och det störde Michael Bäll ofantligt. Och enligt honom störde det även många andra menade han.

Förmodligen avsåg han sina vänner bland Sverigedemokraterna.

”Det måste ju fan räcka nu. Jävla fittor”, brukade han vanvördigt avsluta samtalen, eller som det brukade bli efter ett tag vid fikarummet när arbetskamraterna gav upp, en monolog om ministrar och i synnerhet kvinnliga sådana.

Bäll var som sagt inte speciellt tankfull eller ogenerad när det gällde att uttala sig.

Den här gången skulle han i alla fall ta chansen att visa vad han tyckte och tänkte om den här ministern.

Han hade planerat det hela så bra.

Nu skulle hon få se på fan.

Det var då allt gick åt helvetet.

Och det på riktigt.

6

Larmet kom medan polismännen Bo Nilsson och Stig Elofsson satt och drack kaffe.

Ingen av dem fattade först vad i helvetet det var frågan om.

Vakthavande befälet, en storväxt snaggad karl som brukade vara mer än korrekt i sin framtoning, såg ut som om han tappat alla koncept när han kom inrusande och skrek vilt.

”Vi ska utfärda rikslarm. På en gång. Ni måste iväg”

Vakthavande var högröd i ansiktet och viftade med armarna i luften som en semafor samtidigt som han snubblade på orden.

De poliser som satt i fikarummet började titta förbryllat på varandra. Ingen gjorde en min av att göra sig någon brådska.

De hade ju rast.

Vakthavande skrek med så hög röst han kunde.

”Men för i helvetet. Rör på er. Det är någon som skjutit ekonomiministern ute på Pappersbruket,”

Stig Elofsson öppnade munnen men sa ingenting, han blev sittande och bara tittade på Bo Nilsson, som slog om från ointresse till full beredskap på bråkdelen av en sekund.

Han skrek åt vakthavande vars ansikte var i det närmaste blodrött av upphetsning och förfäran, och som nu dominerades av en daggmaskliknande åder som pulserade vilt i pannan på honom.

”Har du spärrat av? Har någon ordnat vägspärrar?”

När Nilsson inte fick annat än en tveksam skakning på huvudet från vakthavande, blev även han högröd i ansiktet, den grå prydligt ansade mustaschen vibrerade när han fräste:

”Men för fan!”, samtidigt som han slet till sig interntelefonen som hängde på väggen intill köksavdelningen.

Han begärde att bli kopplad till sambandscentralen så fort någon svarade.

”Tjena, Nilsson på Krim här. Ni får försöka ge er ut och spärra av utfarterna från stan. Och det fort som fan. Flyget och tågen också”, väste han fram.

Nilsson lyssnade samtidigt som han viftade åt de övriga poliserna i matsalen att de skulle ge sig iväg efter vakthavande, som efter att han delgivit dem sitt ärende, med raska steg börjat ta sig tillbaka till foajén och tillbaka bakom sin mottagningsdisk.

Stig Elofsson antog att Nilsson förväntades svara på den självklara frågan som sambandscentralen antagligen ställde, varför det var nödvändigt att smälla upp vägspärrar överallt. Och det precis nu på stört.

Det var ju ett jävla pådrag som de skulle dra i gång, så han förstod om de ifrågasatte Bo Nilsson lite.

Elofsson hade inte riktigt koll på om han nu skulle hänga på Nilsson eller om han var bortkopplat från allt fältarbete, så han väntade på eventuella direktiv från Nilsson.

Bo Nilsson var dock fortfarande upptagen med sambandscentralen.

”Mandat att skicka ut rikslarm? Det vet jag inte om jag har. Men det är tydligen någon som knäppt ekonomiministern så det är väl bäst att sätta fart ändå, eller vad tror du?” sa han med spydig röst till personen i andra sidan luren

Kriminalinspektör Bo Nilsson kunde vara syrlig i tonen vare sig det behövdes eller inte. Den här gången var det antagligen befogat.

Elofsson såg på Nilssons min att det blev alldeles tyst i luren för en stund.

Sedan hängde Bo Nilsson upp luren på väggklykan med en smäll och sneglade på Elofsson med ett snett flin.

”Jaha oldtimer, ska du med eller?”

Stig Elofsson pekade på dörren och sedan satte de fart.

De tog vägen förbi sina rum för att hämta vapen och den andra utrustningen som krävdes vid insatser som denna.

Elofsson som i vanlig ordning nöjde sig med skyddsvästen och lämnade vapnet, hann tänka att det var ett Sverige i förändring, sannerligen.

Ett politikermord i deras lilla stad.

Nu skulle det ta hus i helsicke.

Han oroade sig redan för hur den lokala polisen skulle kunna samarbeta med de arroganta herrarna och damerna från Rikskriminalen.

Att de skulle komma upp hit nu var säkrare än ett Amen i kyrkan.

Han hoppades att Anabel fick det stöd hon behövde.

Han avundades inte henne det ansvaret

Tur ändå att hon har Bo Nilsson i närheten.

Även om Nilsson inte var direkt förtjust i Stockholmjävlarerna, som han kallade Rikskriminalpolisens utsända, oavsett var de kom ifrån, så var Bo Nilsson en förstklassig polis de gånger han tyckte det var mödan värt.

Rikskriminalens specialenhet innehöll handplockade utredare och tekniker från hela landet med expertiskunskaper, och som samlats till en elitstyrka av kriminalutredare. Den enheten skulle vara tillgängliga över hela landet vid den här typen av brott.

Både Nilsson och Elofsson hade haft sina skärmytslingar med den ”riktiga” kriminalpolisen, som länspolismästaren så olyckligt råkade benämna Rikskriminalen en gång i Nilssons närvaro.

Det hade inte den i vissa lägen aningen ömhudade, Bo Nilsson glömt.

Elofsson hade kortare minne, och var inte heller lika känslig som Nilsson, vars arbetarklassbakgrund ibland gjorde honom extra känslig för översittartyper.

Och det fanns en del av dem inom rikskrim.

Även om de bevisligen kunde jobbet bättre än de flesta poliser.

7

30 år tidigare.

Löven hade precis börjat tätna och träden såg friska ut i den tidiga våren nu när det började grönska. Under sommarens skulle buskagen bli ännu frodigare och gömställena skulle bli flera. Ännu hade man inte nått dit och han välkomnade därför skymningen.

Midnattsljuset hade ännu inte inträtt, men det blev allt ljusare på nätterna och så skulle det fortsätta ända fram till midsommar.

Mörkret kunde vara en välsignelse tänkte han.

Den unge mannen stod gömd i buskarna och väntade.

Han var förväntansfull.

Han hade stått där förut, och han visste att man inte kunde upptäcka honom så lätt.

Han var van att klä sig efter vädret och omgivningen och han brukade inte sticka ut.

Flerfamiljshuset han spanade på omgärdades av en avlång skogsdunge som avskärmade husets gräsmattor från trafikljudet från gatan bakom den lilla rimpan skog där han stod och tryckte.

Utan hjälp av mörkret var det extra svårt att gömma sig, men han kunde alla tricks för att kunna stå och spana obemärkt långa stunder.

Ändå gick tiden aldrig så fort som när han var ute och gick på kvällar och nätter.

Han njöt av spänningen och upphetsningen han fick.

Han visste att det var olagligt och förargelseväckande beteende, men han kunde ändå inte låta bli att spionera på andra människor.

Hålla koll på dem och se vad de gjorde när de var ensamma och inte trodde någon såg dem.

I början hade det inte varit något sexuellt över det hela.

Det hade kommit senare när han blivit lite äldre.

I början var det bara själva spänningen som triggat honom.

Nu tog han tag i en av de grövre grenarna och klättrade upp en bit på det träd han numera kände till ganska bra efter tidigare besök.

Han tog det försiktigt och metodiskt. Han ville inte att någon gren skulle brista, eller att han skulle ramla ner och bryta benet eller något annat som skulle innebära upptäckt.

Precis bakom den lilla skogsdungen gick en mindre gata, men han oroade sig ändå inte. Det var nästan aldrig någon som använde den som det verkade. Han hade i varje fall aldrig sett någon promenera på den så här sent på kvällen vid sina tidigare besök.

Han var nu nästan tre meter uppe i det allt tätare lövverket.

Eken var ett perfekt gömställe, så länge den var i blom. Till hösten skulle löven falla och hans gömställe skulle då bara vara ett minne blott.

Den unge mannen skakade till lite av upphetsning medan han rättade in kroppsställningen så att det blev mer bekvämt och lutade ryggen tillbaka mot den grova stammen.

Han kände den välbekanta känslan av förväntan sprida sig i kroppen.

Han hade varit på det här stället förut och spanat och haft god tur med vad han fått se.

Hans ”intresse”, eller kanske man mer skulle kalla det en böjelse, hade börjat av en slump. Han var inte gammal när han upptäckte att han gillade att se men inte synas.

Kanske hade han varit runt sju, åtta år och han hade gömt sig under en säng, när han och några andra yngre släktingar lekte kurragömma på en familjetillställning.

Gömstället hade varit så bra att de hade glömt bort honom när han inte hittades på en gång, och han hade somnat. När han efter en stund hade vaknat och sett två högklackade skor röra sig fram och tillbaka på golvet intill den säng han låg och gömde sig under.

Kvinnan som var ägare till skorna hade pratat för sig själv och klagat bittert över något. Efter ett tag hade det tillkommit en mansröst som frågade vad hon gjorde. Och vad hon pratade om?

Kvinnan hade sagt att det inte var något.

De hade tjafsat en kort stund.

Mannen hade varit upprörd, även om han inte höjde rösten.

Hon hade inte sagt något alls, hörde han kvinnan säga, trots att han hört henne prata och gnälla om något i sin ensamhet, när han låg där under sängen.

Han hörde klatschen, ett kort stönande och en snyftning. Det lät som om mannen gett kvinnan en smäll i ansiktet, kanske en örfil med handflatan.

Han kände hur sängbotten gungade till av kvinnans tyngd när mannen

tryckte ner henne mot sängen och han såg hur ett par underbyxor ramlade ner och lade sig till rätta vid fotknölna runt de högklackade skorna. De var helt vanliga vita bomullstrosor. Han motstod frestelsen att sträcka fram en hand och röra vid dem.

Ett kortvarigt rytmiskt gungande påbörjades och sängen slog lite mot väggen.

Han låg ihopkrupen därunder och blundade. Livrädd för upptäckt.

Instinktivt fattade han att det inte skulle vara särskilt populärt om han gav sig till känna.

Vad var det som hände ovanför honom?

”Tänk på barnen ...” hörde han hur kvinnan snyftade svagt och gungandet upphörde.

Mannen muttrade något, avbröt sitt görande och underifrån såg han hur mansskorna vände och försvann ut ur rummet.

Mitt framför ögonen såg han hur ett par händer med rödmålade naglar, greppade med tummarna runt trosorna utan att böja sig ner och dra upp dem.

Kvinnan snyftade tyst och svor till innan även hon försvann.

Och lämnade honom kvar under sängen.

Oupptäckt.

Han låg kvar en kort stund medan han hörde hur hennes steg tonade bort. Han kravlade sig snabbt fram från under sängen då han trodde att kusten var klar och smög ut i trädgården igen där de andra fortfarande lekte som om inget hänt.

De hade inte saknat honom.

Han kände på sig att han inte skulle säga något om det han upplevt till någon.

Han hade känt en svag upphetsning som han aldrig upplevt tidigare.

När han senare nyfiket gick runt bland gästerna kände han igen både mannen och kvinnan. Han hade identifierat dem på skorna.

Paret gick leende omkring på var sitt håll och pratade med andra vuxna som om det han nyss upplevt aldrig hade hänt.

De pratade inte ens med varandra.

Han förstod det inte.

Han var ju inte dummare än att han fattade att det var något hemligt mellan de där två.

De var ju gifta på var sitt håll ändå kunde de hålla distansen och inte låtsas om varandra bland de andra släktingarna.

Det var först några år senare han kom på vad han reflekterat över där han låg och lyssnade på kvinnan och mannen.

Över hur öppna och ärliga människor var när de var ensamma och utan att de visste att någon betraktade dem, eller tjuvlyssnade på dem.

Det fascinerade honom att det var på det viset.

Även den sexuella i situationen hade påverkat honom trots hans unga ålder.

Han hade aldrig fått reda på vad paret bråkade om den där gången.

Det spelade inte heller någon roll för honom.

Den manliga släktingen hade tydligen supit ner sig och dött bara några år senare, medan han fortfarande i nutid stötte på kvinnan på olika tillställningar för släkten. Fortfarande gift med samme man som hon då bedrog.

Han hade upptäckt tidigt att människor var svekfulla.

Han visste inte om han var den enda som visste om deras hemlighet.

Egentligen brydde han sig inte särskilt om någon av de två släktingarna som han kommit på.

Det var att kvinnan sagt precis vad hon tyckte i sin ensamhet som fascinerat honom.

Den nakna ärligheten som framträdde när man inte är någon annan än sig själv.

När man inte föreställer sig.

När man är den man är.

På riktigt.

Samtidigt som man vet att hon ljuger lika bra som hon talar sanning senare ibland andra människor.

Att betrakta någon som inte vet om att han är där och ser på, påverkade honom oerhört. Det gjorde det fortfarande. Det var det som gav honom kicken.

Att vara en fluga på väggen och upptäcka hemligheter.

Det var så han lärde sig känna människorna.

I början var det bara spännande att betrakta männen och kvinnorna när de inte visste om att han fanns där.

Se dem laga mat eller duka, se på dem när de petade näsan i ensamheten framför tv:n.

När han blev lite äldre och ibland kunde se dem komma nakna ur duschen med handduken slarvigt hopslagen runt kroppen, och skymta en bröstvärta eller könsorganet, så var också det triggande.

Det var då han fått begäret på riktigt.